

Hoa Mùa Tỉnh Lãng

(Sửa đất buồn vĩnh biệt người Thơ Phương Triều)

* Xưa

Trên lưng ngựa chiến
Chí hiên ngang tuổi trẻ phát cờ
Ôm mộng đẹp miền Nam tươi sáng
Xây chữ tình bất hủ những bài thơ.

* Ngày

Nước mất nhà tan
Bọn mình giam ngục đở
Khổ đau nào xô ngã được Anh đâu
Mất trào lệ mà không phải khóc
Nói với hồn, thơ từng mảng thương đau.

* Đêm

Soãi dọc, soãi ngang buồn da diết
Trên đất người thân phận lưu vong
Ly rượu vôi vàng, chén trà cũng vôi
Bước thấp, bước cao lặn cuộc sống
Còn dạt dào nghĩa bạn tình thơ
Tóc bạc trắng, nụ cười vẫn mặn
Trước bao la, góc nhỏ ấm gia đình.

* Ngờ đâu

Anh lâm bạo bệnh
Mất thanh âm, mất cả bước chân hùng
Ngồi xe lăn
Vẫn cười, vẫn viết
Viết không ngừng quên cả cơn đau
Hơi thở cuối
Bài thơ nào dang dở
Lặng thinh về sông Cửu với Nha Môn.

* Austin tôi đến cùng Anh

Xác thân đã lặn trong quan tài buồn
Thơ mềm Sửa Đất cúi hôn...
Nghe ngào tôi khóc, tiễn hồn người thơ.

Lan Cao